

Tom Watson fick oss att fundera över hur golf egentligen ska spelas.

MED ÅLDERNS RÄTT

VI HAR BROTTATS MED en del funderingar och tvivel av publicistisk karaktär när vi gjorde det här numret.

Vi har länge haft en idé som gick ut på att vi skulle låta våra två "superbanor" (om uttrycket tillåts...) mäta krafterna. Bro Hof mot PGA National. Vi skulle låta tre personer med unika distinkta perspektiv provspela banorna och sätta betyg på dem ur olika aspekter.

Vi tyckte det var en väldigt bra idé att

Sedan började tvivlen gnaga och et var kanske när det lilla ordet "varför?" dök upp. Det är inte nödvändigtvis en jämförelse mellan Sveriges två bästa banor. Det är däremot

av oss en del funderingar att bära med oss in i hösten. Tom Watsons framgångar på Turnberry vände upp och ned på min syn på och föreställning om nutida golf.

Det hade blivit en märklig historia om han vunnit. En av de största sensationerna genom tiderna. Men spelar det egentligen så stor roll att han inte vann? Han kom tvåa, föll först i sarspel, och det märkliga är väl egentligen att han kunde hålla i spelet på en så utmanande bana i fyra dagar. På en linksbana som Turnberry är det blott en vindpust eller en oväntad snedstuds som är

skillnad mellan vinnare och förlorare.

Watson kunde lika gärna ha vunnit och jag var djupt tagen av detta.

Varför, egentligen?

Redan förra året visade Greg Norman att det fanns inom räckhåll. Han var inte lika gammal och han var inte lika nära. Men det borde ha vant oss vid tanken. Men det gjorde det inte.

Kan det vara så att ingen av oss egentligen har förstätt vilket komplext spel golf faktiskt är? Eller är det kanske tvärtom: Att vi inte är medvetna om hur enkelt det är?

Under Scandinavian Masters på Barsebäck satt jag bredvid Walle Danewid, svensk förbundskapten, en stund på lördagen och jag konstaterade att Alexander Norén radade upp bogeys. Walle hade på förmiddagen pratat med Alex nere på rangen, under uppvärmningen.

"På rangen är han världsmästare. Man tror inte sina ögon. Han slår slag som är helt otroliga ... men golf går inte ut på att slå fantastiska golfslag. Det går ut på att få en boll i ett hål."

Kanske hade stora spelarna på 1970-talet dimensioner som dagens spelare saknar. Moderna klubbor och bollar ställer inte samma krav. Spelet blir en endimensionell lunk, och det är en formel som inte fungerar på Turnberry. De astronomiska summor

som startfältet delar på, är källan till en omedveten dekadans som är förödande för viljan att vinna. När Watson, Nicklaus, Trevino, Ballsteros, Norman och Faldo stängades mot varandra, under en genom åren glidande era, ledde det till hårdade vinnarskallar. Caddies som upplevt båda erorna säger ("men citera mig inte") att spelarna på 1970- och 1980-talet var bättre all round-spelare, och tuffare mentalt. Och kanske var det inte alls så att Nicklaus vann sina majors för att motståndet var sämre. Kanske var det tvärtom: Motståndet var tuffare.

Turnberrys flaggor och vindar ställde frågor som dagens spelare inte hade svar på.

Watson fick ge sig i sarspel mot Stewart Cink och vi får nog gå tillbaka till Jack Fleck 1955 för att hitta en så önskad majorsegrare. Nej, förresten, det räcker kanske att gå några månader tillbaka i tiden. Till Lucas Glover. Eller Cabrera.

Årets major-segrar harmonierar verkligen med den allmänna konjunkturen....

PÅ TAL OM FLECK så berättade han en gång för Golf Digest att den bästa spelare han någonsin sett var Sam Snead. Under en clinic

TOMMY JEPSSON
Chefredaktör Golf Digest